

The background of the cover is a photograph of a young child with blonde hair, wearing a light blue shirt, gently petting a small brown and black rabbit through a green wire fence. The rabbit is looking towards the camera. The overall tone is warm and caring.

PM

Juvent Pleegzorg Magazine

NOVEMBER - 2022

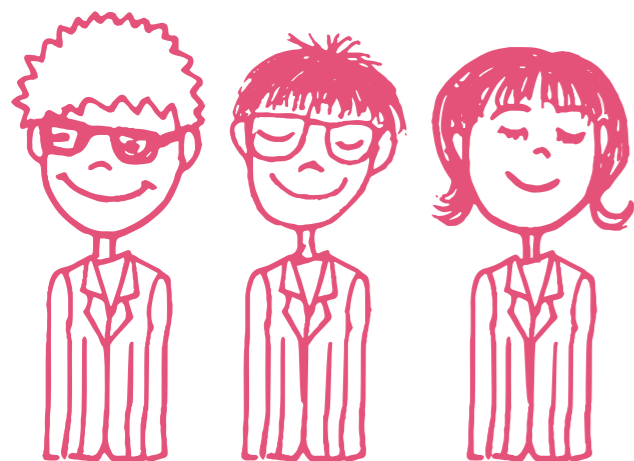
#40

Thema: de positie van pleegouders

Bestuurder Eric Starmans stelt zich voor

Rechtspositie van pleegouders

JUVENT zeeuwse
jeugdzorg
specialist

PM verschijnt
1 keer per jaar en wordt
gratis toegezonden aan (aspirant)
pleeggezinnen en andere betrokkenen
bij pleegzorg van Juvent, de Zeeuwse
jeugdzorgspecialist.

Redactie: Annemieke Martens, Brigitte
Cleutjens, Anja van de Steenoven, Gerdien
Rietveld, Lisanne Struik en Jannie van
Sparrentak **Tekst:** Annemieke Martens
www.txtveld.nl **Fotografie:** Liesanne de
Carpentier www.puurverbeeld.nl
Layout: www.studioRAVEN.nl

pm@juvent.nl

Juvent

info@juvent.nl
Crisisnummer (buiten kantoor tijden): 06-20357873
Cliëntservice via 0900-5469617
www.juvent.nl

Regiokantoor Zeeuws-Vlaanderen
Jacob Catsstraat 7, Terneuzen (tel: 0115-643030)

Regiokantoor Walcheren
Prins Bernhardstraat 4, Middelburg (tel: 0118-632900)

Regiokantoor Oosterschelderegio
Beukenstraat 62, Goes (tel: 0113-237060)

COLUMN REDACTIE

De positie van pleegouders

Als pleegouder bied je een kind veiligheid, warmte en structuur in je gezin: dat is je belangrijkste rol in de wereld van pleegzorg. Een rol die vaak voldoening geeft, maar je ook flink kan uitdagen. In deze speciale uitgave van Pleegzorg Magazine vertellen pleeggezinnen over de mooie en ook lastige kanten van het pleegouderschap.

Een pleegouder krijgt niet alleen een kind in huis, maar ook een heleboel andere mensen over de vloer. Sowieso verschillende hulpverleners zoals een pleegzorgbegeleider, casemanager of jeugdbeschermer. Misschien krijgt het kind extra zorg. Daarnaast heb je te maken met de ouders en familie van het kind. Die relatie kan goed zijn, maar ook voor de nodige onrust zorgen. Hoe houd je je staande tussen al die mensen, hoe kom je op voor het kind. Maar vooral: hoe zorg je ervoor dat jij krijgt waar je recht op hebt, dat je in staat bent je rol als pleegouder te vervullen, dat je het kind op de best mogelijke manier kunt bijstaan. Dat kan een hele uitdaging zijn. Mariska Kramer is als advocaat gespecialiseerd in pleegzorg en jeugdbescherming. In die rol staat zij ook pleegouders terzijde. En ook Juvent raadpleegt haar met enige regelmaat over ingewikkelde kwesties. Eerder deze maand gaf ze een lezing in Zeeland voor pleegouders en pleegzorgprofessionals. Omdat niet iedereen daar bij kon zijn, vonden wij dat zij niet mocht ontbreken in dit magazine. Wij wensen je veel leesplezier!

P 4.7

Vanuit Juvent

- Brief aan staatssecretaris: compenseer pleeggezinnen voor gestegen kosten
- Juvent bestuurder Eric Starmans stelt zich voor
- De Week van de Pleegzorg 2022

P 8.10

Het dilemma van

Xandra: "Als het gaat over samenwerken, dan vind ik het belangrijk dat er geen veroordeling is."

P11

De POR zoekt jou!

P 12.13

De wereld van

Savanah

P 14.17

Achtergrond

Mariska Kramer: "De info van pleegouders ontbreekt te vaak op het bureau van de kinderrechter."

P 18.19

Sfeer interview

Izaak en Hilde

P 16

Column Gerdien

Onderhoud aan je katalysator

RECENSIES

Hoe doen andere pleegouders dat?

Auteur: Klaartje de Vletter
ISBN: 9789085601678

In dit leuke, kleurrijke boek worden allerlei tips gegeven voor het dagelijks leven met pleegkinderen. Diverse thema's passeren de revue, zoals veiligheid, feestjes, dagelijkse uitdagingen, de omgang met familie, hechting en emoties. Verschillende pleegouders komen aan het woord en geven een inkijkje in de vaak creatieve oplossingen die zij voor een situatie hebben bedacht.

Door de vele plaatjes en kleuren ziet het boek er aantrekkelijk uit en nodigt het uit tot lezen. De hoofdstukken zijn ingedeeld op kleur, waardoor het boek goed doorzoekbaar is. Door de korte stukjes en de luchtige manier van schrijven leest het boek gemakkelijk. Bij ieder thema worden tips gegeven van boeken, websites en andere bronnen om meer informatie te vinden. Kortom, een fijn feelgood boek om tussen het opvoeden door even lekker voor te gaan zitten.

Pleegouder Support Zeeland heeft meerdere exemplaren beschikbaar voor pleegouders. Aan te vragen via info@pleegouderssupport.nl.

RECENSIES

Floor staat er (NIET) alleen voor

Auteur: Jantine Riksen & Nanda Roep
ISBN: 9789083248974

De 9-jarige Floor doet haar uiterste best om voor zichzelf en haar zusje te zorgen terwijl haar moeder depressief in bed ligt en hen verwaarloost. Een oplettende buurvrouw schakelt jeugdzorg in. Een uithuisplaatsing en een tijdelijke periode in pleegzorg volgt, tot mama weer beter is.

In het boek wordt begrijpelijk en levensecht verteld over de ingrijpende, maar noodzakelijke pleegzorgplaatsing van Floor. Ook de emoties van de eigen kinderen in het pleeggezin komen aan bod. De cursief gedrukte stukjes tekst zijn soms wat verwarrend omdat ze wisselen van perspectief, maar wellicht is dat niet merkbaar voor de jonge lezer.

Bij elkaar blijven

Auteur: Yvonne Aartsen | John Goessens | Marieke Klein-Entink
ISBN: 9789085602132

Een prachtige verzameling indrukwekkende verhalen over pleegzorg met kleurrijke portretten van pleegkinderen, ouders, pleegouders, eigen kinderen van pleegouders en familie van pleegouders. De rode draad in de verhalen is het verbindende gevoel 'wij horen bij elkaar', ondanks dat er biologisch geen band is. Elk verhaal heeft zijn eigen unieke weergave en wendingen omdat de gesprekken niet volgens een vast draaiboek zijn gevoerd en opgetekend. Elk verhaal is de moeite waard om te lezen en bevat iets wat je bij blijft.

.....
Speciaal voor één van de pleeggezinnen van Juvent is er een gratis exemplaar beschikbaar van deze boeken! Weet je iemand die dit boek verdient? Stuur een mailtje met motivatie naar pm@juvent.nl.

Brief aan staatssecretaris: compenseer pleeggezinnen voor gestegen kosten

Pleeggezinnen worden geraakt door de stijgende prijzen, maar vallen buiten de boot bij een aantal belangrijke aangekondigde koopkrachtmaatregelen. Om hen te compenseren voor de gestegen energiekosten en kosten voor levensonderhoud, zijn twee specifieke maatregelen nodig: het aanpassen van de indexering van de pleegvergoeding en een ruimere vergoeding van gemaakte kosten volgens de regeling bijzondere kosten pleegzorg. Dat schrijft de NVP in een brief aan staatssecretaris Van Ooijen van Volksgezondheid.

Pleegouders zorgen vrijwillig voor een pleegkind en dat zou hen geen geld moeten kosten. Er moet voorkomen worden dat financiën een belemmering gaan vormen, want pleegouders zijn onmisbaar in het jeugdhulpstelsel. Aanpassing van de indexering van de pleegzorgvergoeding en een ruimhartige toepassing van de regeling bijzondere kosten helpen daarbij, op korte en op langere termijn. Dit voorkomt ook dat financiële onzekerheid aspirant pleegouders afschrikt: geld moet geen reden zijn om te twifelen over het pleegouderschap, zeker niet aangezien er al een groot tekort aan pleeggezinnen is. Zodra de nieuwe vergoeding is vastgesteld, delen we dit via onze nieuwsbrief en andere kanalen.

Juvent bestuurder Eric Starmans stelt zich voor

Na het vertrek van Ruud Stevens deze zomer nam Eric Starmans half oktober het stokje over van bestuurder a.i. Gerton Heyne. Eric is geen onbekende in het werkveld van de jeugdzorg. Zijn laatste werkgever de afgelopen 3 jaar was XONAR, aanbieder van Jeugd en Opvoedhulp. Toch ruilt hij het zuiden van Limburg zeker niet met tegenzin in voor Zeeland.

Eric: "Los van het feit dat Zeeland een fijne natuur en cultuur heeft en ik er al graag regelmatig dagjes kwam met mijn gezin, verwacht ik een mooie uitdaging in het voortzetten van de ingezette koers van Juvent." Daarbij heeft hij zeker oog voor de positie van pleeggezinnen en de belangrijke bijdrage die zij leveren aan de zorg voor onze jeugd. "Door mijn vaderschap zie ik in hoe belangrijk het is voor een kind om veilig op te kunnen groeien in een warme gezinssituatie. Een goede (pleeg) ouder begeleidt het kind en helpt hem of haar bij het maken van keuzes. Passend bij het kind en niet opgedrongen door wat 'de maatschappij' van ze verwacht. Dat allemaal in hun eigen tempo." De coronapandemie heeft de afgelopen twee jaar

extra druk en spanning met zich meegebracht in veel gezinnen dus ook onze pleeggezinnen. Hij snapt dat sommige pleeggezinnen nu vaker dan voorheen kiezen voor een adempauze wanneer het pleegkind terug naar huis is. Hij spreekt zijn hoop uit dat deze pauze slechts een korte periode is van uitstel en geen afstel. En hoopt dat pleeggezinnen weer terug die intrinsieke motivatie en ruimte voelen om weer een belangrijke rol te spelen in het leven en de ontwikkeling van een kind in Zeeland.

Zijn eigen thuis is op dit moment in Dongen. Wel overwegend zonder zoon Philip (21) en dochter Christine (19). Beiden studeren en wonen in Rotterdam op kamers, waar Eric zelf 55 jaar geleden geboren is en opgroeide. De reden dat hij in Dongen woont is simpel; zijn vrouw Marina, waar hij al bijna 25 jaar mee is getrouwd, is daar burgemeester. Ook wonen daar zijn twee viervoeters Spikey en Keetje en een papegaai, die naar eigen zeggen de baas is in huis. In Dongen is hij graag buiten aan het tuinieren of besteedt hij zijn vrije tijd aan biljarten of aan zijn oldtimers. "En dan met name Zundappjes. Als de gelegenheid zich voordoet en er is meer vrije tijd, dan vertrekken we graag naar Frankrijk om daar te fietsen en te wandelen." Tijd doorbrengen met zijn gezin vindt hij enorm belangrijk. "Als mijn privé lekker loopt en dat doet het, dan kan ik in mijn werk goed presteren."

De jeugdzorg is al jaren sterk in beweging en zal dat ook naar de toekomst toe blijven. Hoe houden we binnen dit domein met de tekorten op de gemeentelijke begrotingen en de groeiende uitdagingen van de arbeids- en vrijwilligersmarkt deze noodzakelijke (gespecialiseerde) jeugdhulp toekomstbestendig? "Als bestuurder vind ik het belangrijk om de verantwoordelijkheid van goede behandeling en zorg zo dicht mogelijk bij de hulpverlening van het kind te houden. Door vertrouwen te geven in de expertise en professie van iedere medewerker van Juvent en hem of haar de ruimte en vertrouwen te geven om daar naar te handelen. Maar ook als grote specialistische jeugdzorgorganisatie een aantrekkelijke werkgever te zijn, waarin we ons meer profileren als netwerkorganisatie." Dat is spannend, maar bovenal heel uitdagend en inspirerend voor elke collega binnen Juvent en niet minder voor haar bestuurder. "De fijne gesprekken die ik nu al heb gehad, maken dat ik er vol enthousiasme en vertrouwen naar uitkijk om samen aan de slag te gaan!"

Met een account haal je meer uit pleegzorg.nl

- Krijg meer informatie op maat, op basis van je interesses
- Bewaar je favoriete artikelen bij elkaar in de bibliotheek
- Alleen voor pleegouders: toegang tot de community

Let op: Toegang aanvragen kan zodra je een account hebt.

Zonneville

Het is een ongekend populaire bestemming. We hebben het niet over een van de Griekse eilanden, Frankrijk of Italië, maar over vakantiehuis Zonneville in Zoutelande. Ook in 2023 kan er weer gebruik worden gemaakt van deze accommodatie. Iets beperkt omdat Stichting Kinderzorg sinds twee jaar het vakantiehuis ook beschikbaar stelt voor commerciële verhuur. Dat doen ze om een deel van de onderhoudskosten op te kunnen vangen. Daarbij blijven Zeeuwse pleeggezinnen van Juvent prioriteit houden.

De periodes waarin het huis voor pleeggezinnen gereserveerd wordt, bepaalt Stichting Kinderzorg in overleg met de POR. Er is goed overleg met burens en camping de Meerpaal over het behouden van een fijne buurt. Helaas is in die gesprekken afgelopen jaar meermaals gebleken dat er sprake is van overlast. Ook bij verhuur aan pleeggezinnen. Het gaat voornamelijk over lawaai-overlast en parkeren buiten het hek, wat de burens hindert. Dit kan uiteindelijk aanleiding zijn om verhuurmogelijkheden van Zonneville te beperken. En dat wil niemand. Daarom een oproep om vooral te blijven genieten van dit

heerlijke plekje en problemen te voorkomen in het dorp waar Bløf zo mooi over zingt. Des te meer garantie voor nog vele jaren plezier in en om dit huis.

De Week van de Pleegzorg 2022

Het gaat niet goed met het aantal beschikbare pleegouders in Nederland. Er is al een aantal jaren sprake van een afname van het aantal nieuwe pleegouders. Tegelijkertijd is de vraag naar pleegzorg nog altijd groter dan het aanbod van beschikbare pleegouders.

Daardoor neemt het tekort langzaam, maar gestaag toe. Zorgwekkend. Des te meer omdat de onrust en onzekerheid in de samenleving toenemen door verschillende crises, zoals de wooncrisis, de energiecrisis en buitenproportionele inflatie. Dit heeft ongetwijfeld invloed op de aanmeldingen van nieuwe pleegouders. Zeker omdat die zich in de regel aanmelden vanuit een stabiele persoonlijke situatie.

Pleegzorg Nederland wil deze neerwaartse trend keren en vroeg met de titel #groenlicht tijdens de Week van de Pleegzorg (2 tot en met 9 november) extra aandacht voor het belang van meer pleegouders. Bekende Nederlanders als Gijs Staverman, Karin Bloemen, Alex van Keulen en Ahmed Marcouch ondersteunen dit. En in tientallen gemeenten door heel het land en in Zeeland werden bekende gebouwen en monumenten groen verlicht, zoals de poort in Aardenburg en het gemeentehuis in Vlissingen. Hiermee werd gevraagd om de toekomst van een kind #groenlicht te geven. Naast tal van andere Zeeuwse activiteiten, zoals (online) informatiesessies

#GROENLICHT VOOR PLEEGZORG

voor geïnteresseerden in pleegzorg, een lezing door Mariska Kramer, een attentie namens een aantal Zeeuwse gemeenten of een bezoek van wethouders aan pleeggezinnen. Ook stond er die vrijdag een Sutu op de markt in Middelburg. Stichting van het Kind vroeg met deze interactieve voetbalmuur aandacht voor het belang van meer pleegouders. We kijken terug op een mooie Week van de Pleegzorg en hopen dat het zal resulteren in meer aanmeldingen

Bedankt pleegouders!

Normaliter laat Juvent haar dankbaarheid richting al haar eigen pleeggezinnen blijken tijdens de Week van de Pleegzorg. Maar zoals je eerder hebt kunnen lezen, stelden we gemeenten in de gelegenheid dit te doen. En om de attenties wat te verspreiden hebben we ervoor gekozen het te koppelen aan Sinterklaas. Waarom? Deze sinterklaasperiode staat voor gezelligheid en samenzijn, vaak wel binnenshuis. De attentie, een bakactiviteit, past daar ons inziens goed bij. Nogmaals we waarderen jullie hartverwarmende inzet voor kwetsbare kinderen en het bieden van zo'n fijne, veilige en stabiele plek om op te groeien. Laat het smaken!

Xandra: “Als het gaat over samenwerken, dan vind ik het belangrijk dat er geen veroordeling is.”

Xandra

👤 31 jaar 🏠 huisvrouw
♥ wandelen in de natuur

Daniëlle van Cadsand

👤 46 jaar 🏠 gezinshuisouder
♥ wandelen, lezen

Eveline Roskam

👤 37 jaar 🏠 pleegzorg- en gezinshuisbegeleider
♥ in de tuin werken

Rondom pleegkind Ruben (7 jaar, gefingeerde naam) was er in 2019 een dusdanig dik dossier opgebouwd dat het tussen de regels door zoeken was naar hoop voor de toekomst. Dezelfde Ruben komt in 2022 huppelend uit school en rent op zijn moeder af om haar met een brede glimlach te omhelzen. Het tafereeltje ziet er hoopvol uit. Welk dilemma is er overwonnen om het tij te hebben doen keren? Een eerlijk gesprek tussen biologische moeder Xandra, pleegmoeder Daniëlle en gezinshuisbegeleider Eveline geeft verduidelijking.

Daniëlle: “In maart 2019 kregen Corné en ik het dossier van Ruben te zien met de vraag of wij voor hem wilden gaan zorgen. Alles in ons verstand zei: ‘Daar moet je nooit aan beginnen!’ en alles in ons hart zei: ‘Kom maar!’ Omdat we geloven, brachten we het in gebed bij God en vertrouwden erop dat Hij antwoord zou geven. Bij De Hollandsche Hoeve in Goes organiseerden we een ontmoeting met Ruben en zijn toenmalige pleeggezin. Corné en ik vonden het belangrijk dat onze eigen kinderen achter de komst van Ruben zouden staan dus we hadden de situatie vooraf met hen besproken. Onze zoon was geen voorstander, maar eenmaal aangekomen bij de Hollandsche Hoeve zagen we Ruben op de parkeerplaats staan. Onze zoon zag ze al op een afstand en zei: ‘Is dat het manneke? Maar die kunnen we nog een heel leven geven!’ Dat is echt een match made in heaven geweest.” Eveline: “Ik weet nog zo goed hoe Ruben er toen uit zag. Hij maakte een ongelukkige indruk. Hij had een bleek gezichtje en hij straalde zorgen uit.”

Niemand die luisterde

Daniëlle: “Vanaf dag één hebben we gezegd: ‘Gooi dat dossier maar door de papierversnipperaar.’ Op papier zou de 4-jarige Ruben een tiran zijn, hadden twee families een vete waarbij Ruben verscheurd in het midden stond en was de overtuiging dat het nooit beter zou worden dan dat het toen was. Het zou nooit meer goed komen.” Xandra: “In die periode was er niemand die naar me luisterde en aan mij vroeg wat er eigenlijk was gebeurd.” Daniëlle: “We hebben alle verhalen in ons achterhoofd gehouden. Maar we hadden de overtuiging: we stappen nieuw in en in die hoedanigheid gaan we een relatie aan. We kwamen erachter dat na het overlijden van Rubens vader iedereen zijn eigen rouwproces was ingegaan. Maar niemand had door dat hun eigen emoties in de weg zaten om te bepalen: Wie krijgt de voogdij over Ruben? Wie gaat er voor Ruben zorgen? Waar gaat hij wonen? Welke contacten zijn er nodig?”

Vol wantrouwen

Daniëlle: “Ik weet nog de allereerste keer dat we Xandra hadden ontmoet. We hadden zo met je te doen. We zagen je worstelen en verdriet hebben. Je liep met je ziel onder je arm en gebukt door veroordeling. Je had iets liefs over je heen, maar je was zo gebroken. Ruben had dat ook.” Eveline: “Weet je nog dat je hier voor het eerst op de bank zat en er allerlei lastige vragen werden gesteld?” Xandra: “Ja, dat weet ik nog wel! Ik was heel erg op mijn hoede, bang om veroordeeld te worden. Ik was vol wantrouwen, bang voor een nieuw

gezin en bang dat mijn kind weer weg zou moeten door mij. Nu word ik gezien als een mens, maar toen werd ik op alles aangekeken door de voogd. Ze bleef maar herhalen: ‘We kunnen niet alles onder het kleed schuiven.’ Ze bleef wijzen op de moeilijke tijd na het overlijden van Rubens vader. En het klopt dat ik toen in mijn verdriet geen weldoordachte keuzes heb gemaakt. Ik ben toen weggerend van hulp omdat ik rust wilde.”

Opnieuw vertrouwen

Daniëlle: “Je hebt jaren gehoord dat het weggrennen fout was, maar dat was juist een schreeuw om hulp. Je voelde je als iemand in een beklagdenbank, maar je had gezien moeten worden als een jonge moeder die in paniek was, omdat haar man was overleden en haar kind van één jaar en drie maanden oud zonder zijn vader op zou moeten gaan groeien.” Eveline: “Natuurlijk waren we kritisch in het begin, maar je deed het zo goed! We hebben hele relaxte bezoeken gehad. Waar jouw kracht in zat (en nog steeds): je volgde Ruben. Je gaf hem de ruimte in het vertrouwen dat hij vanzelf wel

Daniëlle en Corné van Cadsand

kwam. Hij mocht bijvoorbeeld zelf bepalen wanneer hij een knuffel van je wilde. Ik heb nooit zorgen gehad in het contact tussen jullie. Daniëlle: "Xandra durft heel kwetsbaar te zijn. Toen ze terugkwam van een uitstapje met Ruben vroeg ze: 'Ik zou graag nog advies willen hebben, want het ging niet helemaal lekker. Hoe kan ik dat een volgende keer het beste aanpakken?' Dat is toch krachtig?!"

In alles betrokken worden

Daniëlle: "Op een gegeven moment werden Corné en ik gevraagd: 'Willen jullie nadenken over een burgervoogd?' We waren er al snel uit dat het gezag terug naar Xandra moest. Xandra is iemand die het meest dicht bij Ruben staat, zij past het best bij Ruben en kan goed overleggen. Eveline: "Hoe vind jij die zorgoverleggen eigenlijk gaan Xandra?" Xandra: "Heel veel weet ik al vanuit gesprekken met Daniëlle. Ik ben onderdeel geworden van het leven van mijn kind. Ik heb niet het gevoel dat er over me wordt gepraat. Het scheelt voor mij ook dat het thuis is in plaats van in een kantoorgebouwtje. Het is altijd wel veel informatie, dus ik vind het prettig dat ik het na kan lezen of ik bel

Daniëlle met de vraag: 'Wat bedoelden ze daar nu eigenlijk mee?' Dan snap ik het alsnog." Eveline: "Door Safer Caring doen we niets zonder jou. Je wordt in alles betrokken wat over Ruben, jouw zoon gaat."

Geen veroordeling meer

Als de rechter het verzoekschrift inwilligt en Xandra het ouderlijk gezag krijgt toegewezen over Ruben, dan hebben ze in huize Van Cadsand de plannen al klaarliggen: toosten met kinderchampagne en taart eten. Xandra: "Het gezag over Ruben voelt als het laatste stukje vertrouwen wat ik terugkrijg, waar ik zo lang voor heb gevochten. Ik ben gewoon heel blij dat het zo kan en dat ik jeugdzorg vanaf een andere kant heb leren kennen." Eveline pakt een zakdoekje aan van Daniëlle om haar tranen weg te vegen: "Ik wil zeggen dat ik echt heel trots ben op Xandra. Ik word er emotioneel van. Hoe Xandra, Corné en Daniëlle met elkaar samenwerken is echt heel bijzonder. Ik doe niet zoveel en als ik niet zoveel hoeft te doen, is dat alleen maar heel erg goed. Jeugdzorg is heel vaak zo negatief in beeld terwijl er juist zo vaak mooie dingen gebeuren. We geven ouders echt de kans om weer terug ouder te zijn. Ik wil heel graag dat dit de aandacht krijgt." Daniëlle knikt: "Het is heel bijzonder om te zien wat onze samenwerking met Ruben doet. In vergelijking met hoe hij hier voor het eerst binnenkwam, hebben we samen een wereld van verschil voor hem gemaakt. Het boekje 'Je hoeft niet te kiezen' (red. prentenpraatboek over wonen in een pleeggezin van Nieske Selles – ten Brinke) heeft hij letterlijk geleefd. Ruben zei het op een gegeven moment: 'Ik hoeft niet te kiezen.' Xandra en ik vragen hem weleens: 'Welke mama roep je nu?' Alles loopt zo vloeiend in elkaar over. Ruben mag gewoon zijn en heeft geen loyaliteitsconflict. Fantastisch toch?!" Xandra: "Als het gaat over samenwerken, dan vind ik het belangrijk dat er geen veroordeling is. Het is goed zoals het is." Daniëlle: "Dat heb je heel goed verwoord!"

De POR zoekt jou!

Wil jij lid worden van de POR of een keer meedoen in een vergadering?

Stuur een mailtje naar pleegouderraad@juvent.nl voor de mogelijkheden en sluit vrijblijvend een keer aan. Dat kan ook online, mocht dat je voorkeur hebben.

Juvent vindt het belangrijk dat pleegouders actief meedenken en meepraten over pleegzorgbeleid, hulp aan pleegkinderen en begeleiding van pleegouders. Om invloed uit te oefenen zijn Richard en Leo lid van de POR, ook wel Pleegouderraad genoemd. Ze vertellen jou graag meer over hun deelname.

Wat doe je dan zowel als lid van de POR?

Richard: "Als lid neem je deel aan zeven vergaderingen in een jaar, lees je stukken door en kan je bijeenkomsten bezoeken die gerelateerd zijn aan pleegzorg. We proberen daar als POR-lid ons gezicht te laten zien, maar dat is door de omvang van de POR niet altijd mogelijk. Meer leden zou meer vertegenwoordiging betekenen en daarmee zouden we de POR en pleegzorg goed op

de kaart kunnen zetten! Ook kan bij meer leden elk lid aangeven waar ieders interesse ligt en welke taken of bijeenkomsten hij/zij wil oppakken. Je hoeft in ieder geval geen beleid te schrijven, maar toetst dit beleid wel bij andere pleeggezinnen in je netwerk. Ook over huidig beleid mag je kritische opmerkingen maken als je vindt dat de belangen van pleegouders onvoldoende zijn meegenomen. Als lid krijg je veel flexibiliteit voor het inplannen van je eigen gekozen taken en we doen het samen. Zo is deelname aan de POR goed te combineren met privé en werk!"

Waarom kiezen voor deelname POR?

Richard: "Het leukste vind ik dat je wat kan betekenen voor pleegouders. Door mijn eigen ervaring in pleegzorg, maar ook door de stem van andere pleegouders, denk ik mee met het nieuwe beleid van Juvent. Of ik toets deze." Leo vult aan: "Dat je vervolgens vanuit je eigen pleegzorgervaring het beleid aangepast ziet worden, geeft mij voldoening. Het geven van je mening telt echt mee! Zo maken we verschil voor pleegouders van Juvent."

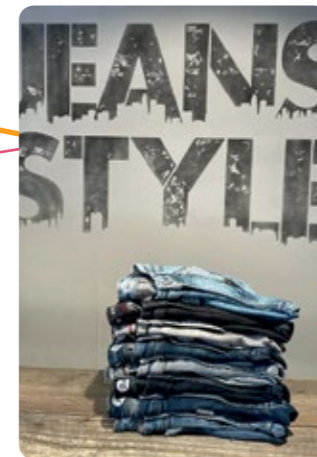
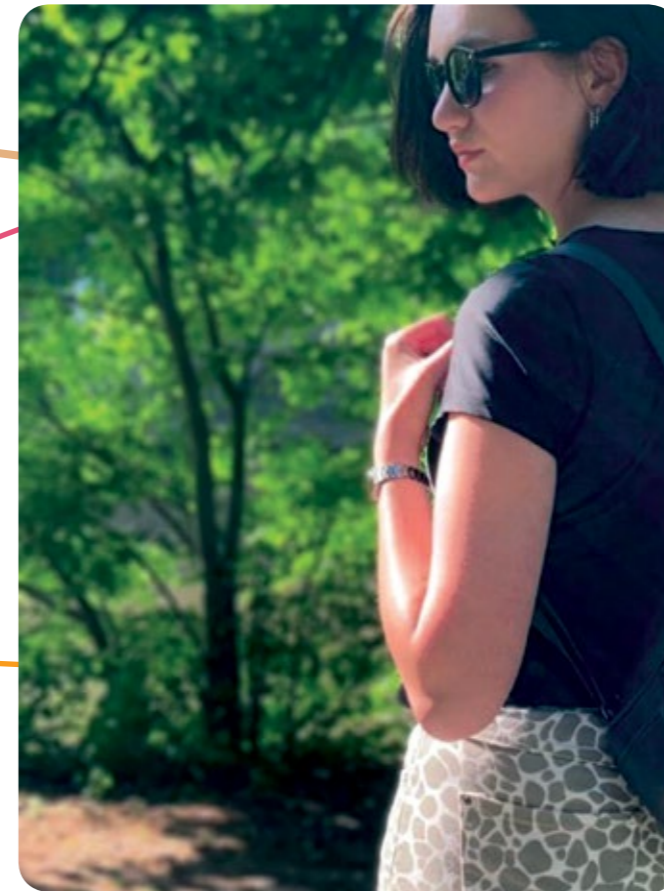
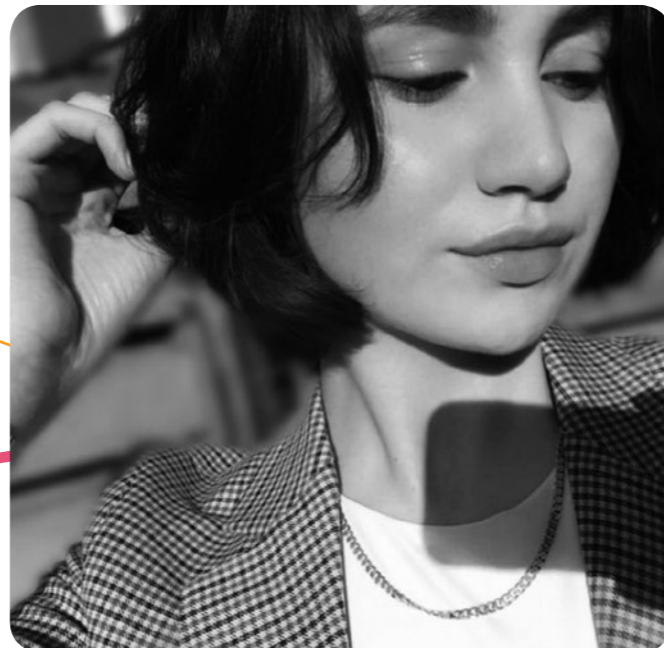
POR leden Richard (l) en Leo (r)

DE WERELD VAN SAVANAH

Hoi! Ik ben Savannah en ik ben 21 jaar oud

Ik ben in de pleegzorg terecht gekomen omdat mijn biologische ouders simpelweg niet in staat waren om voor mij en mijn andere broers en zusje te kunnen zorgen. Ik woon nu al 20,5 jaar bij mijn pleegouders Arjan en Ellen in Goes. Ik ben bij Arjan en Ellen opgegroeid samen met mijn oudere pleegbroer Giovanni en mijn oudere biologische broer Robin, ik ben de jongste van de drie. Ondertussen wonen Robin en Giovanni niet meer thuis, dus blijf ik als laatste over samen met onze twee honden, Iniesta en Hunter. In 2020 heb ik mijn opleiding mbo Office-management assistent op het Hoornbeeck college afgerond. Dat is eigenlijk een dure naam voor secretaresse opleiding. Dit was heel spannend omdat we toen door corona een hele tijd geen fysieke maar online les hebben gehad, dus er moest flink gewerkt worden. Gelukkig is het toen allemaal goed verlopen en heb ik mijn diploma gehaald. Na mijn school ben ik gelijk op zoek naar werk gegaan. Helaas was dit nog best een lastige opgave omdat veel bedrijven op dat moment in de coronacrisis liever iemand zochten met wat meer ervaring. Ik kwam net van school dus veel werkervaring naast mijn stages had ik nog niet. Via de vriendin van Giovanni hoorde ik dat er een sollicitatie open stond bij een winkel in Goes. Ik twijfelde om te solliciteren, omdat dat natuurlijk een heel ander baantje was dan waar ik voor geleerd had. Toch heb ik die kans toen gepakt

en ben ik gaan solliciteren. En sindsdien ben ik fulltime verkoopmedewerkster in een hele leuke jeanswinkel, Jeansstyle. Ik werk hier nu dus al met plezier 2 jaar lang. Doordat ik veel werk heb ik niet altijd veel vrije tijd, maar op zaterdagavond ga ik graag met mijn vriend, vrienden en vriendinnen terrassen, uiteten of naar de bios. Daarnaast houd ik ook van leuke dingen doen zoals naar een pretpark, dierentuin, strand of gewoon lekker een rondje mountainbiken. Ik heb een hele tijd ook op paardrijden gezeten waar ik wekelijks samen met mijn pleegmoeder Ellen les kreeg, hier ben ik een tijd geleden al mee gestopt. Maar we vinden het wel leuk om samen af en toe een buitenrit te plannen bij een manege. Veel op vakantie ben ik de afgelopen jaren niet geweest, i.v.m. corona en omdat ik ook veel bezig was met werk. Maar ik ben kort geleden samen met mijn beste vriendin een weekje weggeweest in Putten, Gelderland. Dat was heel gezellig en ik ben zeker van plan om weer eens vaker de rust op te zoeken en vakantie te nemen. Als ik terug kijk ben ik heel erg blij en dankbaar voor waar ik nu sta en hoe ik op een positieve manier ben veranderd. En ik hoop dat dat bij heel veel pleegkinderen (en pleegouders) ook zo mag zijn. Dat pleegkinderen zich door middel van pleegouders en pleegzorg zich op een positieve manier kunnen ontwikkelen en veilig kunnen opgroeien.

“De info van pleegouders ontbreekt te vaak op het bureau van de kinderrechter.”

Mariska Kramer (1973) werkt al jaren als advocaat in de jeugdzorg en houdt zich vooral bezig met de rechten van (pleeg) kinderen en (pleeg)ouders. In haar advies- en procespraktijk staat zij pleegouders bij en adviseert zij pleegzorgaanbieders en gecertificeerde instellingen. Mariska geeft regelmatig lezingen en cursussen over de rechtspositie van pleegouders, publiceert over dit onderwerp en heeft een vaste juridische rubriek in het online magazine BIJ ONS, thuis in een gezin. Wie is Mariska? Wat heeft ze de pleegouders van Juvent te vertellen? En waarom tikkert ze zo hard aan de weg als het over de rechtspositie van pleegouders gaat?

Door de jaren heen specialiseerde Mariska Kramer zich steeds meer in de jeugdbescherming en de pleegzorg in het bijzonder. Dit bleef niet onopgemerkt. Mariska: “In 2001 werd ik gevraagd om een juridische rubriek van Mobiel, het tijdschrift voor pleegzorg, over te nemen. Ik dacht dat ik na een paar onderwerpen wel uitgeschreven zou zijn, maar dat bleek helemaal geen einde te krijgen. Ik mopperde tegen een studievriend dat de informatie elke keer op slechts één A4tje moest passen, waarop hij vroeg: ‘Waarom schrijf je geen boek?’ Dat was een goed plan, maar ik had geen idee hoe ik dat moest doen. Mijn onderbuurvrouw Klazien was tekstschrijver en die wilde helpen. Ik wilde vooral

veel voorbeelden en gewone taal om het begrijpelijk te houden. Klazien en ik hebben veel plezier gehad tijdens het schrijfproces. Als ik zei ‘In beginsel...’ fronste Klazien haar wenkbrauwen en zei: ‘Je bedoelt: Meestal...?’ Het feit dat er, op één papieren foldertje over Blokkaderecht na, niets voor pleegouders was geregeld, heeft voor mij de noodzaak van een boek benadrukt. In 2005 is de eerste editie verschenen en in 2016 volgde een herziene editie waarin de gewijzigde wetgeving was verwerkt. Het werd al snel een bekend naslagwerk, maar Mariska benadrukt bescheiden: “Zonder pleegouders was het er niet gekomen. Zij hebben het feitelijk geschreven door alle voorbeelden aan te reiken. Het enige wat ik moest doen was de juridische vertaalslag maken. Daarbij wil ik er zelf geen cent aan verdienen dus de opbrengst komt ten goede aan UNICEF.”

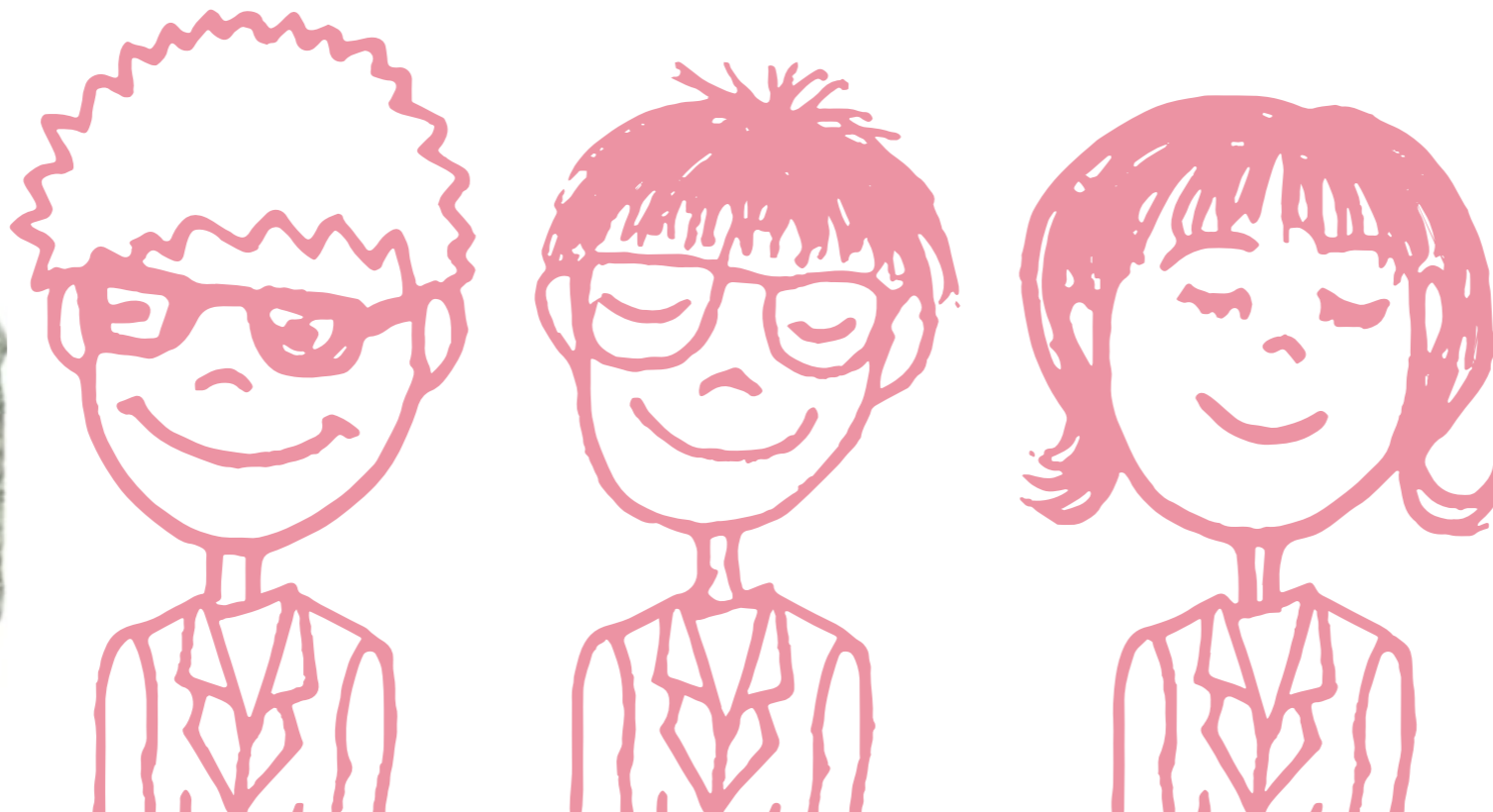
Je kunt meer dan je denkt

“Eigenlijk is mijn missie één zin: Pleegouders, je kunt juridisch meer dan je denkt! Ik vind het als jurist heel frustrerend om van pleegouders te horen: ‘Hadden we dat maar geweten!’ Soms is het pleegkind al doorgeplaatst zonder dat pleegouders weet hadden van het blokkaderecht! Als het over de verblijfplaats gaat van het pleegkind, dan heb ik het over zware zaken. Want als je uit de zittingszaal kunt blijven, dan is dat het allerbeste. Maar als een procedure onvermijdelijk is – helaas zijn die situaties er – dan geldt: Pleegouders, je kunt juridisch meer dan je denkt!

Ik zeg niet dat pleegouders het altijd bij het rechte eind hebben en het is echt niet altijd gezegd dat je als pleegouder in je gelijk wordt gesteld, maar de info van pleegouders over het pleegkind en de visie van pleegouders ontbreekt te vaak op het bureau van de kinderrechter. Ik wil dat pleegouders weten dat ze in de rol van informant altijd uit zichzelf een brief mogen schrijven aan de kinderrechter. In de ideale wereld zou een pleegouder zich hier helemaal niet mee bezig moeten houden. Deze informatie zou de kinderrechter al moeten bereiken, maar dat gebeurt helaas te vaak niet. Een procedure is over het algemeen a bumpy road. Maar je er als pleegouder volledig van afzijdig houden, is ook niet altijd verstandig: de consequentie kan zo groot zijn. Het is niet een kwestie van de trein missen, op het station wachten en de volgende pakken. Vaak is het dan niet meer of lastig terug te draaien. Er zijn genoeg voorbeelden waarin ik word gevraagd om mee te denken in een juridisch proces waarbij keuzes zijn gemaakt die écht niet in het belang van het kind waren. Pleegouders die aangeven: ‘Deze beschikking rammelt aan alle kanten! Kunnen we in hoger beroep gaan?’ Soms hebben ze steun van de gecertificeerde instelling en/of de Raad voor de Kinderbescherming. Soms hebben ze ook die partijen tegen zich. Dat vraagt moed (en financiën), maar uit ervaring weet ik dat pleegouders ook in zulke situaties toch in hun gelijk kunnen worden gesteld.”

Wat is het beste besluit?

“Nagenoeg alle juridische kindbeschermingsmaatregelen starten met een verzoek door de Raad voor de Kinderbescherming. Bijvoorbeeld als er een ondertoezichtstelling, ook wel OTS genoemd, is uitgesproken wat soms kan leiden tot gezagsbeëindiging. Het verzoek van de Raad ligt daaraan ten grondslag. Als de Raad vindt dat er geen gronden zijn, dan kan de gecertificeerde instelling een verzoek indienen en de rechter mag dan een oordeel vellen. Dat heet een ambtshalve uitspraak. Bij afwegingen die worden gemaakt in de rechtbank zijn de feitelijke omstandigheden en de wet bepalend. Op basis daarvan moet er een belangenafweging worden gemaakt voor het kind waarbij artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind altijd bovenaan hoort te staan. In de besluitvorming over een omgangsregeling met biologische ouders heb je aan de CHOP (red. Checklist Oudercontacten in de Pleegzorg) een aardige kapstok. De Kinderombudsman heeft de toolkit ‘Het beste besluit’ die de belangen van het kind in vier stappen

helpt afwegen. Besluiten nemen is heel casuïstisch. Als een biologische moeder bij wijze van spreken inmiddels een tien scoort voor goed ouderschap en haar kind terug thuis wil laten wonen, dan kan bij een langdurig(er) verblijf met oog op de hechtingsrelatie tussen pleegkind en pleegouder toch worden besloten om niet in moeders verzoek mee te gaan.”

De positie van pleegouders

“Pleegouders zijn na een jaar voor het pleegkind te hebben gezorgd belanghebbende. Dat betekent dat ze een oproep krijgen om bij een zitting aanwezig te zijn en een afschrift van de stukken ontvangen. Als er sprake is van voogdij of vrijwillige plaatsing hebben pleegouders na een jaar blokkaderecht. Bij een OTS is het zo dat de jeugdbeschermer niet zomaar mag zeggen dat een kind overgeplaatst moet worden. Sterker, de jeugdbeschermer moet eerst toestemming verkrijgen van de kinderrechter. Door personeelsgebrek in het jeugdzorgstelsel vallen er te veel gaten dus ik adviseer pleegouders om op de hoogte te zijn van een rechtsprocedure door te vragen naar een uitspraak of de zitting bij te wonen. Als je voor safe wilt gaan, moet je zorgen dat je een rol krijgt in de procedure door bijvoorbeeld een brief te schrijven als informant. Ik gun pleegouders dat er iemand meedenkt of het wijs is om wel of geen stenen in de weegschaal te leggen.”

Het belang van een volledig dossier

“Als advocaat kies ik eigenlijk voor de veilige weg omdat ik immers niet hoeft te beslissen over een kind. Ik zou denk ik geen nacht kunnen slapen als ik wel deze beslissingsbevoegdheid zou krijgen. Naar de beslissing toe is een volledig en zorgvuldig dossier het allerbelangrijkste. Wat is het standpunt van de gecertificeerde instelling? Hoe staat de pleegzorgbegeleider er in? Zijn er eventuele andere hulpverleners die aanvullingen kunnen doen? Zijn er andere bronnen die onafhankelijk van de pleegouder het standpunt kunnen onderbouwen? Heeft de Raad voor de Kinderbescherming recent nog een rol gehad? De pleegkinderen zelf mogen bij wet vanaf 12 jaar worden gehoord. Dat mag, maar hoeft niet, als het pleegkind het niet wil. In Rechtbank Amsterdam mag het vanaf 8 jaar en in Rechtbank Middelburg is er momenteel een pilot dat het ook vanaf 8 jaar mag. Botsen de belangen van het kind met die van de gezagsdrager (de ouder met gezag of de voogd), dan kan het kind een bijzondere curator toegewezen krijgen. Ook is er een informele rechtsingang (red. zonder verzoekschrift een brief aan de rechter schrijven) voor het kind met mensen waarmee het kind familylife heeft (red. iemand die in een nauwe persoonlijke betrekking staat tot het kind). Denk bijvoorbeeld aan de wens van het pleegkind om meer contact te hebben met een

Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind

Artikel 3: Belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten

van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Bron: <https://www.kinderrechten.nl/verdragstekst/>

En dan ben je pleegouder...

Of je er nu bewust voor kiest of er toevallig ‘in rolt’, als pleegouder heb je de verantwoordelijkheid voor een kind van andere ouders. Je wilt je pleegkind een warm thuis bieden – en de nodige bescherming. Tegelijkertijd loop je als pleegouder tegen ingewikkelde wetgeving aan. Daarom schreef Mariska Kramer speciaal voor pleegouders de ‘Paraplu voor pleegouders’. Een boek vol juridische en praktische tips over pleegzorg, geschreven in gewone mensentaal en vol voorbeelden uit de dagelijkse praktijk:

Marco en Elisabeth zorgen al ruim twee jaar voor Daisy (3). Zij is onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst. Marco en Elisabeth zijn het niet eens met de omgangsregeling met de vader van Daisy, die de gecertificeerde instelling heeft vastgesteld. Ze vinden dat die te veel tegemoetkomt aan de wensen van de vader en te weinig rekening houdt

met de draagkracht van Daisy. Na de bezoeken is zij vaak dagen van slag. De pleegouders proberen de gezinsvoogdijwerker ervan te overtuigen dat het beter is om deze omgangsregeling aan te passen. De pleegzorgaanbieder is het eens met de pleegouders. Toch houdt de gecertificeerde instelling, ook na gesprekken met de pleegouders en de pleegzorgaanbieder, vast aan de wekelijkse omgangsregeling.

Een onmogelijke situatie? Wat zijn de rechten van de pleegouders en wat zijn de rechten van het pleegkind? Hoe kunnen de pleegouders de belangen van Daisy behartigen? Wat is de geschillenregeling en hoe werkt die hier? Deze en vele andere vragen komen aan bod in het boek. Een praktisch en oplossingsgericht boek voor alledaagse juridische vragen rond pleegzorg – ook voor de professional.

broertje of zusje dat in een ander pleeggezin woont. Eigen kinderen in een pleeggezin hebben juridisch geen rol, maar kunnen natuurlijk in een lopende procedure wel een brief schrijven.”

De procederende pleegouder: een hele stap

“Over het algemeen is het emotioneel zwaar om zelf een eerste stap te zetten in een juridische procedure. Ik adviseer pleegouders daarom om eerst te onderzoeken of de jeugdbeschermer een eerste stap zou kunnen zetten of om na te vragen of de pleegzorgaanbieder erin kan springen zodat je als pleegouder geen procedure hoeft te starten. Als pleegouder draag je sowieso het grootste risico omdat je het pleegkind verzorgt en er van je verwacht wordt dat je het kind los moet kunnen laten. Dat maakt het starten van een procedure voor een pleegouder extra lastig. Komt het toch aan op een juridische procedure, dan probeer ik als advocaat de pleegouders en ouders er zo goed mogelijk door heen te helpen. Ik sta pleegouders bij maar ik vind dat de relatie met

ouders door de procedure niet onnodig onder druk moet komen te staan. Ik adviseer pleegouders waar dat kan de biologische ouders voor te bereiden op de procedure met een gesprek of een brief. Je moet verre blijven van het strijdtoneel ouders en pleegouders. Vaak benadruk ik op een zitting: ‘Het liefst hadden de pleegouders hier niet gestaan, maar in het belang van het kind kunnen ze niet anders.’ Er moet oog zijn voor de onderlinge verhoudingen. Het is goed om als pleegouders na te denken over welke impact een juridische stap op (de relatie met) ouders heeft. Schud elkaar bijvoorbeeld vooral wel de hand bij de start. Je kunt er als pleegouders terecht wat bij voelen, maar diskwalificeer ouders niet. Daarbij is het helpend om altijd vanuit het kind te praten, ook al ben je nog zo gefrustreerd. Vertel als pleegouder wat je ziet bij het kind. Na een zitting moet je verder dus ik ben kritisch op de inhoud en zacht op de persoon. Het werk moet en mag me nog altijd raken. Als het me niet meer raakt, dan stop ik.”

‘Wat goed om jou samen met je kind te zien!’

Izaak en Hilde Koppejan waren ervan overtuigd dat kortdurende pleegzorg het beste bij hen zou passen. Samen met hun vier kinderen ontfermden ze zich over een zeer jonge baby zonder moeder. De baby in de box werkte als een magneet. Iedereen had het kleine meisje in het hart gesloten. Izaak en Hilde besloten dat het kindje zelfs permanent in hun gezin mocht blijven wonen. Tot de moeder terug in beeld kwam en een afscheid onvermijdelijk leek.

Hilde: “Het komt vooral bij Izaak vandaan. Hij had het altijd al over pleegzorg, maar voor mij hoefde het niet zo nodig. Toen ik zwanger was van onze derde was er in ons netwerk een jongen (10 jaar) die een plek nodig had. Wij keken elkaar aan en toen was het eigenlijk al besloten. Dat was voor ons gezin het begin van pleegzorg. Achteraf was het voor mij te hals over kop gestart. Het was goed, maar heel intens. Na vijftien maanden is de jongen teruggegaan naar zijn ouders. Dit doe ik nooit meer, dacht ik.” Izaak: “Het was inderdaad heel intensief. Hij was ouder dan onze eigen kinderen. We hadden geen ervaring met pleegzorg, we hadden geen voorbereidende cursus gevolgd of iets dergelijks en er was ruim een half jaar geen pleegzorgbegeleiding door tekorten. Maar deze eerste plaatsing bewees dat we hart hebben voor pleegzorg.” Hilde: “Ja, Izaak begon weer over pleegzorg na onze verhuizing. Hij ziet snel kansen en ik zie meer leeuwen en beren. Ik wilde het wel een kans geven dus besloten we om een KIM-training bij Juvent te volgen.”

Beschikbaar voor een noodbed

Hilde: “Na de KIM-training hebben we heel erg lang gewacht op een plaatsing. Toen we aan hadden gegeven dat we beschikbaar waren voor een

‘noodbed’ werden we gebeld.” Izaak: “Het was vrijdagavond 20 augustus om 20.50 uur voor we op vakantie gingen.” Hilde: “We hadden overlegd en zeiden: ‘Prima als ze komt, maar we gaan op vakantie dus dan mag ze mee.’ Er waren geen andere opties dus ondanks de vakantieplannen kwam het kleine meisje bij ons.” Izaak: “Om 22.30 uur kwam ze. En tussen 23 en 24 uur ben ik nog een bedje op wezen halen in Vlissingen.” Hilde: “Daar zat ik dan op de bank met een heel klein popje van nog geen vier kilo. Ze zag eruit alsof ze nog maar net geboren was. Dat deed echt iets met me. Ik dacht: Wat ben jij jong en in welke situatie zit jij al?! Ze was helemaal alleen op de wereld. Ik vond het heel bijzonder om te ervaren dat je écht heel veel om een kind van een ander kan gaan geven. Dat het zó eigen kan voelen. De snelheid waarmee dat ging overrompelde me nogal. Maar door de nabijheid die dit kleine kindje nodig had, ontstond er zoiets magisch dat het vanzelf ging. Ik had na twee dagen al zoiets: het zou nu al moeilijk zijn om afscheid te nemen. Het was geen belasting om in te zetten op hechting. Aan de ene kant doe je dat bewust, maar ze was een baby waarbij het vanzelf ging. Qua karakter leek ze op onze eigen kinderen, wat het misschien ook makkelijker maakte. We geloven dat inzetten op hechting heel veel effect heeft gehad.”

Inzetten op hechting

Izaak: “Ze hadden gevraagd of het meisje voor twee weken mocht blijven omdat ze hadden gehoopt dat de situatie rondom haar moeder snel veranderde. Maar de vraag of moeder nog in beeld zou komen bleef lang onbeantwoord. Eigenlijk was het meisje toen wees en dan ga je er vol voor. Na een aantal weken gaven we aan dat we ook bereid waren om deze baby permanent in ons gezin op te nemen. We hadden ze

Hilde Koppejan 🍷 41 jaar 📁 muurschilderingen, eigenaar van Hilde van het Schildersgilde
♥ gezond koken en eten, wandelen, schrijven

Izaak Koppejan 🍷 40 jaar 📁 ondernemer, belastingadviseur, vastgoedinvesteerder
♥ mountainbiken (enduro/downhill)

helemaal in ons hart gesloten. In ons netwerk kennen we kinderen met hechtingsproblematiek dus we wilden 110% inzetten op hechting. Dit vonden we des te meer relevant omdat moeder in eerste instantie niet in beeld was. We hebben ze heel veel in een draagdoek gedragen en huidcontact aangeboden. Ook regelden we iemand die haar moedertaal sprak en draaiden we babyliedjes in haar moedertaal. We wisten dat het meisje op den duur vragen zou gaan krijgen over haar identiteit dus we verzamelden zoveel mogelijk informatie in die eerste weken. We spraken allerlei mensen die moeder hadden gekend of bij de bevalling waren geweest en vroegen hen om een brief aan de baby te schrijven.”

Hereniging tussen moeder en kind

Izaak: “Na vijf maanden kwam moeder weer in beeld en bleek de weg vrij naar een hereniging tussen moeder en kind. Samen met de voogd en een gedragsdeskundige zijn we een intensief herenigingstraject ingegaan. Het was heel uniek. Op het moment zelf vond ik de hereniging heel bijzonder en heb ik letterlijk het kind teruggegeven. Ik vond het heel bijzonder om te zien dat de baby rustig werd toen ik een liedje opzette in haar eigen moedertaal, wat we thuis ook veel deden. Het had ook zichtbaar effect op moeder die het liedje herkende. De spanning ging van haar gezicht af en de sfeer sloeg om. Heel bijzonder. Het liedje heb ik toen maar op repeat gezet.” Hilde: “Ik vond het heel erg lastig dat ik in eerste instantie geen rol had gekregen in dat herenigingsproces en voelde zo’n leegte in huis terwijl Izaak met de baby, de voogd en de gedragsdeskundige bij de biologische moeder was. Van het ene op het andere moment was er bij mij een rouwproces gestart.” Izaak: “Ze wilden de biologische moeder niet confronteren dat haar

kind meer gehecht zou zijn aan een andere moeder.” De situatie veranderde echter snel en op de eerste dag hebben moeder en Hilde contact gehad via beeldbellen. Het eerste wat Hilde zei: ‘Wat goed om jou samen met je kind te zien!’ Na een aantal dagen wachten was het voor Hilde ook mogelijk om moeder te ontmoeten en hebben we hele mooie ontmoetingen met elkaar gehad.”

Je gaat er vol voor

Izaak: “Na de supermooie gebeurtenis dat moeder en kind herenigd waren, kreeg ik er zelf ook last van dat ze niet meer bij ons zou wonen. Toen voelde ik dat ze helemaal niet weg had hoeven van mij.” Hilde: “Als toekomstverwachting hadden we al gevisualiseerd dat ze als peutertje in onze tuin zou huppelen, trampoline zou springen, etc. Het feit dat moeder niet in beeld was, maakte de kans zo groot dat ze zou blijven.” Izaak: “Je kan niet zeggen: ‘Ik hecht maar half.’ Je gaat er vol voor. Maar toen ik moeder en kind samen zag, gaf me dat de overtuiging: die horen echt bij elkaar. Dezelfde gezichten, dezelfde ogen. Het afscheid was onvermijdelijk, maar ook part of the deal. Het zou gek zijn als ik er niets bij had gevoeld.”

Ik zou het zo weer doen

Hilde: “We zijn nu negen maanden verder na de hereniging. Het mooie is dat er een hele goede band is ontstaan tussen ons en de biologische moeder. We kregen een soort familiegevoel met elkaar. Moeder heeft heel veel respect voor het stuk wat wij hebben gedaan voor haar kind. We hebben meerdere keren per week contact. Ze komen hier eten, we wandelen samen, we doen samen boodschappen, we worden regelmatig bij hen thuis uitgenodigd waarbij er uitgebreid voor ons is gekookt.” Izaak: “We hebben the second best scenario aangeboden en ik hoop dat onze pleegdochter daar in de rest van haar leven profijt van heeft. Ik weet zeker dat pleegzorg een levens veranderende impact kan hebben op het leven van een kind. Dat is waar je het voor doet. Het is heel bijzonder dat we die impact kunnen hebben op een individueel leven. Ik had het er laatst over met klanten. Het ging over pleegzorg en het hele verhaal. Die mensen vroegen aan me: ‘Als ze nu weer zouden bellen, zou je het dan weer doen?’ ‘Ja, ik zou het zo weer doen’ antwoordde ik. Na het gesprek liep ik naar beneden voor de lunch en toen belde Hilde met een nieuwe pleegzorgvraag. Ik moest lachen en dacht: O, ik met mijn grote mond. Ik kan nu geen nee meer zeggen! Dus we hebben nu weer een dametje van ruim een half jaar oud in huis for the time being”

Onderhoud aan je katalysator

"Als het gaat over zorgen voor kinderen die biologisch niet van jezelf zijn, dan kan ik daar klip en klaar over concluderen: er is soms niets romantisch aan." Driftig loop ik een stapje harder over het mulle zand richting de zee. "Het gaat enkel en alleen goed als mijn eigen motortje gesmeerd loopt. Zodra er een hapering in zit door een simpele verstoorde nachtrust, een maandelijkse hormonencrash, een door-de-wekker-heen-geslapen-druk, een lekke-band-stress of een ik-heb-gewoon-mijn-dag-niet-geestdrift. Nou, maak dan je borst maar nat!" Ik kijk even naar mijn wandelpartner deze avond en zie mijn vriendin begripvol knikken. "Wist je dat dit weekje vakantie voelt als een half jaar? En we zijn nog niets eens op de helft!" Ik voel me even heel zielig en neem mijn kans waar om al mijn onvrede eens lekker te spuien. "Als ik een stapje harder in het huishouden doe, dan wordt het niet opgemerkt. En als ik een stapje harder vraag van de kinderen, dan is het kot te klein. Een opgeruimde slaapkamer ziet er binnen 24 uur uit als een zwijnenstal." Ik schop tegen een hoop zeewier aan. "Schermpesttijd is altijd te kort. De stroom wasgoed stopt nooit. En als je 's avonds lekker wil gaan zitten voor de tv, vult een uitgeslapen egocentrische puber languit de bank om voetbal te kijken. Zogenaamd een wedstrijd die écht niet gemist kan worden."

De rest van mijn referaat durf ik niet aan het papier toe te vertrouwen want ik schoot wat door in buitenproportionele argumenten over hoe zwaar mijn leven is.

Gelukkig werd er subtiel ingegrepen met een welkome uitnodiging: "Kom, dan drinken we een lekkere kop thee daar bij die strandtent." Schaamtevol zeg ik: "Sorry, ik heb nog helemaal niet gevraagd naar hoe het met jou gaat." Mijn vriendin glimlacht. "Met mij gaat het heel goed. In het afgelopen half

uur voel ik me gepromoveerd tot medewerker van een autogarage. Ik zou graag wat onderhoud willen doen aan je katalysator want toen je net even gas gaf, kwam er behoorlijk wat zwart roet uit je uitlaat." Ik geef haar een duw en steek mijn tong uit. "Dat is nog niet alles! Ik trakteer. Op taart als nieuwe brandstof. En op een lekkere kop thee die je leeg mag drinken alsof het koelvloeistof is." Lachend laten we onszelf in een strandstoel ploffen. Achterovergeleund geniet ik van de najaarszon en trek ik een APK-waardige conclusie. "Dit moeten we vaker doen! Reken maar dat mijn motortje hier gesmeerd van blijft lopen!"

